

ДОНКО НАЙДЕНОВ
ЗАГАДКАТА НА „СТРАННИТЕ
ДНИ“

chitanka.info

I

Когато слязох от прашния автобус и почувствах онези тръпки, които усещах като малък, усмивката отново озари лицето ми. Стари къщи и градини, обрасли с тучна зеленина се скриваха в тъмните гъсти храсталаци, красиви разцъфнали дървета и треви зеленееха около малките, покрити с чакъл улици, а бистри поточета ромоляха наоколо, приветствайки с мек клокочещ звук идването на течащата вода. Чистият въздух нежно погали белите ми дробове и аз почувствах онова блажено вдъхновение, което изпитвах като дете. Село Крабово отново ме посрещна с типичното си магнетично спокойствие и присъщата си уравновесена природна хармония и усетих как скритите дълбоко в съзнанието ми спомени от миналото нахлуват в главата ми като приливни вълни.

Животът в огромния град и работата ми като програмист бяха урбанизирали начина ми на мислене до такава степен, че усещах как се постепенно се превръщам в зомби, отдадено изцяло на работата и семейството. Разбира се радвам се, че имам красива съпруга и две прекрасни момчета, радвам се на семейния уют и обичта на любимите си хора, на прелестната къща, в която живея, но забързаният и напрегнат начин на живот непрекъснато натоварва психиката ми в гигантски размери.

Жителите на един голям град често мечтаят за тихо и спокойно място сред зеленина и природа. Такъв град има много такива „оазиси“, които приличат на зелени килими върху огромен бетонен под, но и там всеки ден търсят спасение стотици хиляди хора, задушени и отегчени от гигантския автомобилен трафик, от бълващата многообразие от отрови индустрия и от прашните и пълни с магазини, бутици и заведения, улици. И точно за това по тези красиви паркове не може да се намери истинския чист душевен мир.

Но ето ме сега тук, в моето родно село, на мястото, където премина голяма част от младостта ми. Отново чувствах блаженото спокойствие, което винаги съм чувствал на това вълшебно място и

въпреки че си дадохме дума повече да не стъпваме тук, аз се появих отново. Носталгични мисли се вливаха в мен докато крачех по пустия, разбит от ударите на времето път. Ето я къщата на добрата и гостоприемна баба Дорка, онази красива къща, в която прекарахме последната нощ в селото — сега тя беше изоставена, олющена и скрита от многобройните храсталаци, а на вратата беше закачен некролог с името и снимката на собственичката и. Отсреща е домът на Ачо Торлака, който също едва се виждаше заради високите треви пред него.

Тръгнах обаче към нашата къща.

По „моего време“ тук беше доста по-оживено, пълно с деца и младежи, идващи от градовете и другите села и възраждащи с весели, звънливи приказки позаспалата селска идилия. Имах чувството, че този младежки звън е някъде наоколо, имах чувството, че го чувам пред мен, но идващ не от околността, а откъм обладаното от красиви спомени мое съзнание. Но по пътя не се движеха нито хора, нито автомобили. Тук-там от някоя къща се подаваше главата на отчаян старец само за да види кой минава и после с трепет да разкаже на малкото си останали съселяни на какво са били свидетели очите му.

В това село прекарах голяма част от моеето детство. Всички лета, когато бях ваканция като ученик, всяка събота и неделя, аз бях тук. Тогава нямаше компютри, нямаше мобилни телефони или интернет, връзките ни със света бяха силно ограничени. И въпреки че всичко беше доста примитивно в сравнение със сегашния си начин на живот мисля, че тогава бях наистина щастлив. Защото човек може да бъде истински щастлив само когато живее в хармония със себе си и околността.

Всеки пришълец в големия град знае как се чувства човек, прекрачил прага на родната си къща. В този момент той има чувството, че се връща в миналото си, но погледнато под друг, по-сериозен и изстрадал ъгъл. Красивите поляни, кристалночистият въздух и мистичните гори, извисяващи се над старите къщи изпълниха отново съзнанието както преди години. Сега осъзнавах — това място просто ми липсваше. Липсваше ми онова безгрижие, което се излъчваше от мен и от щастливите в своята душевна простота хора; липсваша ми моментите, когато тичах по голямата поляна докато ходех в гората; когато правех пакости и се криех по шубраците.

Липсваха ми птиците, насекомите, домашните животни, жабите по блатата.

* * *

Вратата на двора беше откряната. Не очаквах да е по друг начин, след като така я бяхме оставили. Знаех, че двата входа към къщата са отключени, знаех, че оставихме доста ценни за времето си вещи като телевизор, радио и пари, но едва ли някой крабовчанин би се осмелил да влезе.

На горния етаж всичко си беше на мястото, както го помним за последно. Дори леглата ни не бяха оправени. Но сега всичко беше обвито с дебел слой прах, въздухът беше застоял, миришеше на гнило и на старо, а от стените лъхаше студенина. Къщата имаше мъртъв, изоставен вид.

Долу положението беше същото — покрити с прах бяха печката, телевизора и леглото, а прозорците тъмнееха заради гъстите сивкави паяжини по тях. Отвън между плочките бяха поникнали огромни зелени треви.

Тръгнах към животинския двор. Вратата му беше широко отворена, както я оставихме последния път. Преди дванадесет години този двор беше пълен с всякакви твари — свине, патици, кокошки, куче. Сега той беше пуст и мъртъв. Навсякъде се търкаляха прогорели части от греди, парчета керемиди, летви, дъски, камъни. Между тях бяха пораснали бурени — символ на отдавна изоставено от човешко присъствие място.

Първата кошара беше най-малко засегната, но все пак забелязах няколко счупени керемиди и тук-там сажди и цепнатини по гредите. Втората обаче беше с почернели греди и покрив, който по чудо не бе рухнал. Всичко си стоеше на място, с изключение на сеното на втория етаж, което беше изгоряло до шушка.

Погледнах към разрушената постройка, служеща ни за гараж, както и към избухналия автомобил, който сега приличаше на черен ковчег, затрупан с останките от гаража. До тях се виждаше и избушената северна стена на третата кошара.

Навесът бе напълно съборен. Части от покрив и подпорни греди бяха разпилени по цялата земя. Тръгнах да прескачам гредите и керемидите, за да стигна до малкото дворче. Колкото повече приближавах към него, толкова повече усещах страх, безсилие, напрежение. Блаженото душевно спокойствие бавно се изпаряваше от мен и даваше път на уродливите и покварени мисли. Имах чувството, че малко по-малко се връщам към онези кошмарни спомени от миналото, имах чувството, че те ще оживеят тук, пред мен! Чувах злокобните сатанински звуци, злоещото биене и чупене на дъските, невероятната паника на животните! Стиснах главата си с ръце, за да прогоня страховитите спомени, казах си наум: „Това е само минало, това повече не може да се случи, всичко е свършило и ти си тук само за да разбереш причината“.

Ето я и оградата на малкото дворче, която беше затисната от остатъците на навеса. Пристъпих напред, обърнах се надясно и видях разрушения вход на третата кошара, както и сринатата външна тоалетна. Бавно извързвах глава, за да погледна наляво! Сърцето ми биеше като лудо! В ляво от мен трябваше да се намират останките на двете свински кочини, едната, от които беше Епицентърът на всичките ужасяващи и злощастни събития, станали през лятото на хиляда деветстотин деветдесет и седма. Обърнах се. Очаквах някое злоещо, сатанинско създание да ме връхлети, но видях само голям куп изгорели подпорни греди, дъски и летви. Между тях се рееха почернели камъни, пръст и части от керемидите на разрушения навес. Огромните бурени се подаваха злокобно от изгорелите руини.

II

Крабово се намира в северозападната част на нашата родина, на двадесет километра от град Белоградчик. Ниската раждаемост и постоянното намаляване на населението бяха довели нещата дотам, че осемдесет процента от хората в селото бяха възрастни, над петдесет и пет години. Селото се състоеше от около двеста къщи и приблизително сто и седемдесет души жители.

В нашия двор имаше три къщи, като две от тях бяха наши, а третата — на леля и чичо. Това „имение“ било построено през хиляда деветстотин и тридесета година от моя пралядо Недко, малко след раждането на синовете му Асен, Иван и Петър. Асен е бил най-големият от тримата братя, съответно баща на баща ми и мой дядо. Иван е бил средния по големина син, а най-малък бил Петър. Леля Тина и чичо Сотир са съответно дъщеря и зет на дядо Петър.

Дворът беше разделен на три части, което означаваше, че на всяка къща се падаше по една трета място. Отдавна бяхме премахнали преградите между двете наши къщи и сега притежавахме две трети от цялата площ (дядо Иван завеща своя дял на нас). Нашето пространство беше разделено на няколко части. Най-отпред беше вътрешният двор, в който се намираха двете къщи, както и две малки градини, и голям навес, в който се събирахме на празниците през лятото. Следваше животинският двор, имащ площ около един декар и състоящ се от три големи кошари, хамбар, зайчарник, още един навес и гараж. При влизане в двора отляво се падаше първата кошара, където имаше кокошарник (в който гледахме патиците и кокошките), дърварник и работилница, а отдясно бяха зайчарника — който тогава беше празен, и хамбара — където съхранявахме житото. Насреща се простираше втората кошара. Първото жилище в нея беше на кобилата. Следваше малък сводест преход, водещ до третата част от двора — задните градини, които имаха площ около двадесет декара. Непосредствено след този преход в се намираха два килера — единият бяхме

превърнали във втори кокошарник, а в другия събирахме подпалки. На втория етаж на кошарата държахме сеното.

По-нататък имаше голям навес, който ние наричахме „сушината“ и който свързваше втората с третата кошара. Третата кошара беше също на два етажа, като долу бяха козите и овцете, а горе слагахме сухата царевича. Гаражът се намираше отдясно на третата кошара — в него държахме автомобила и връзвахме кучето.

На края на навеса, свързващ втората и третата кошара имаше врата, която водеше към малкото дворче. То беше много по-тясно от животинския двор и имаше площ едва пет-шест квадратни метра. Отдясно беше входът за третата кошара, насреща се влизаше във външна тоалетна, а отляво се намираха двете кочини за свинете.

От двете къщи живеехме в по-новата — тази, наследена от дядо Иван. Другата я използвахме за склад.

Майка работеше като счетоводител в града. Името ѝ беше Ваня и имаше вид на слаба и средна на ръст жена. Татко, чието име беше Андрей пък беше здрав мъж, също среден на ръст и с добре оформено бирено шкембе. Той предпочиташе да си живееше на село и да гледа животните и градините. До преди две години работеше като инженер по електрически инсталации, но реши да напусне и да се занимава с фермерство. Ние, разбира се, му помагахме, с каквото и както можем. Той беше строг по характер и беше сигурен, че ако ни налага дисциплина, ще станем хора на място. Аз и брат ми бяхме еднакви на височина — около метър и осемдесет. Но моето тяло беше по-развито. Бях с три години по-голям от него, с руса коса и сини очи, а той имаше черна коса и кафяви очи.

Това е горе-долу описанието на обстановката, в която живеехме. С няколко думи — представлявахме едно наглед щастливо семейство.

Имах много приятели в селото. Почти всяка вечер се събирах с тях и стояхме до късно зад Културния дом. Бях весело момче, имах доста успехи с момичета. Но най-много от всичко обичах да разказвам страховити истории с призраци, вампири и други чудовища. Аз, разбира се, ги измислях, имах доста богато въображение, но ги разказвах толкова реалистично и надъхано, че всички ме слушаха с интерес и искаха още. Бях запален по филмите и книгите на ужасите, което не се харесваше на моите родители, но важното беше, че другарите ми ме харесваха. С моите истории винаги беше интересно и

забавно. Понякога дори водех някой приятел до гробището да търсим интриги и ужаси. Истината е, че до онзи злочест период не бях виждал или преживявал свръхестествено явление, но копнеех жадно да го изпитам на гърба си.

* * *

Историята започна в края на септември, хиляда деветстотин деветдесет и шеста, в един мъглив и студен есенен ден. Помня, че аз и баща ми донесохме в чували две прасенца, които той купи от някакъв човек. Едното беше мъжко, а другото женско. Впоследствие с брат ми им дадохме имена — женското кръстихме Сара, а мъжкото Порки.

Ние нямахме други прасета, затова ги сложихме в двете кочини — в първата женското, а във втората — мъжкото. Те растяха с голяма скорост, ядоха абсолютно всичко, което можеше да се яде от прасе. За четири месеца женското стана деветдесет, а мъжкото — сто и двадесет килограма, а в осмия месец осем мъжкаря беше двеста и тридесет, а женската — сто и осемдесет. В края на април женската забременя, а на двадесет и четвърти май се сдобихме с четирнадесет малки прасенца.

А шопарът пълнееше все повече и повече и колкото повече пълнееше, толкова по-мързелив и тромав ставаше. По цял ден лежеше и почти не напускаше кочината — въпреки че през голяма част от деня тя беше отворена. Просто се беше превърнал в един добродушен великан, който едва ли мислеше за нещо друго, освен да сложи някаква храна в устата си.

Ала на петнадесети юни нещата претърпяха коренна промяна. Може да се каже, че на този ден започнаха нещастията за нашето семейство.

Беше топъл слънчев летен ден, типичен за тази част от годината. В един часа се приготвихме за обяд. Аз тъкмо бях изкарал козите на следобедна паша и се гласих да хапна кавърмата, която майка беше сготвила (лятото имахме удоволствието да се храним навън, под навеса). Изведнъж откъм животинския двор се чува няколко силни трясъка, като последния беше придружен със звук от чупене на дъски. Последва оглушителен протяжен рев, идващ от същата посока. Ние се обърнахме стреснати. Кокошките и патиците захвърчаха на посоки,

кучето залая бясно, кобилата зацвили, а свинята майка и прасенцата загрухтяха истерично. В двора на животните ставаше нещо страшно. Изведнъж отнякъде изригна Порки! Той се движеше бясно, напосоки като се блъскаше в гредите на кошарите, удряше всичко, което ми се изпречи на пътя, газеше кокошките и патиците, които в някаква луда паника често му препречваха пътя. Аз и татко тръгнахме веднага към двора, но само приближихме вратата, без да влизаме. Прасето вилнееше! Лицето му имаше зверски вид, сякаш се готвеше да разкъса грамаден хищник! Но най-страшни бяха ЗВУЦИТЕ, които издаваше — гърлени, свирепи сатанински стонове, които имах чувството, че идваха от дълбините на ада! Цялата тази церемония траеше вероятно петнадесетина минути, които ни се сториха цял час. Прасето млъкна изведнъж, сетне бавно, отмерено и спокойно се запъти към жилището си, сякаш нищо не се бе случило.

Аз и татко се втурнахме в двора да видим щетите.

— Една умряла кокошка — каза татко.

— Три кокошки и една патица куцат — обобщих аз, след като обиколих около кокошарника. В това време се зададоха майка и Иво.

— Няколко дърва са преместени, един-два варела с жито са съборена — каза майка. — Какво му стана на това животно? — допълни с риторичен въпрос тя.

— Татко, виж кучето — каза Иво и посочи към гаража. Тримата погледнахме към него, а то се беше свило в къщурката си пред гаража и скимтеше уплашено.

После отидохме и при Порки, който вече се беше прибрал в кочината си. Той лежеше спокойно, даже бих казал почти обездвижено, а по цялата му козина имаше мръсна пот и драскотини. Вратата на кочината беше разбита.

— Може да е някакъв бяс. Трябва да извикаме Гори Ветеринаря да го прегледа — завърши татко.

Но не го извикахме. Поне не веднага, а чак подир следващия пристъп. Два дена по-късно, на седемнадесети юни, цялото това зрелище се повтори. Тогава отново с гръм и трясък шопарът разби кочината си, влетя в двора и завилня като ураган. Дяволските стонове отново заглушиха всичко наоколо, а някъде между тях се чуваха и параноичните резове на останалите животни. Порки бушуваше около

половин час, след което спря рязко и пое с бавни крачки към кочината си.

Гори Ветеринарят дойде, прегледа го и ни рече следното:

— Поне според мен всичко е наред. Не откривам нищо. Това не може да е бяс, защото бесът не е на пристъпи, а е непрекъснато състояние. А в моята практика досега не съм срещал един или друг вид шизофрения при животните.

Все пак го ваксинира срещу бяс. Каза, че ще се консултира с някой ветеринар от града и ще ни се обади.

Гори ни звънна след два дена и ни съобщи, че никой от неговите колеги не се е сблъсквал с нещо подобно.

В периода от деветнадесети до тридесети юни пристъпите на Порки се повтаряха през два до три дена и траеха от петнадесет до тридесет минути. Тук обаче те се ограничаваха само до размерите на кочината, защото след втория пристъп татко и чичо направиха много здрава дървена врата, която залостиха с желязно мандало. След всяко буйстване на шопара проверявахме вратата, която се оказа доста издръжлива и успешно се противопоставяше на силните удари.

В същия този период броихме пет такива случая. Накрая дори и не им обръщаме голямо внимание — вече бяхме свикнали с тях, все едно бяха част от ежедневието ни. Видяхме, че не са толкова опасни — просто някакви пристъпи на лудост у едно здраво залостено в кочината си животно, които минаваха бързо. За мен като че ли най-страшни бяха сатанинските звуци, защото те приличаха на злокобен рев, издаван сякаш от множество побеснели хищници. Но какво пък толкова — това бяха звуци, идващи от нашето прасе, от нашето домашно животно. Бяхме решили, че към края на юли Порки ще „намаже ножа“ и само трябваше да го изтърпим дотогава. Ветеринарят ни увери, че навярно няма да има проблеми ако го изядем.

Обаче на тридесети юни нещата поеха по друга посока и ние се принудихме час по-скоро да заколим прасето.

Сутринта на този ден предвещаваеше, че той ще бъде студен и дъждовен. Плътни облаци се бяха спуснали над селото и образуваха гъста мъглива пелена. След малко капките дъжд започнаха да падат отгоре, давайки плод на цялата тази сива и мрачна атмосфера. През целия ден валя студен и влажен дъжд, който ту се усилваше, ту

отслабваше; цялата тази обстановка бе пълен противовес на предишните слънчеви дни.

В два следобед пристъпите отново започнаха. Този път ударите по дървената врата се чуваха по-силно от преди. В това време майка беше в двора и даваше трева на кокошките, аз седях на една пейка под навеса и поправях някакъв стол, а татко и Иво се спотайваха вътре в къщата. Изведнъж се чу звук от счупване на дърво! Злокобните стонове, издавани от полудялото прасе започнаха да приближават към нас! Видях разярения Порки да излиза откъм малкото дворче и да се втурва към майка! Тя стоеше като парализирана! Аз скочих и хукнах към двора, но през това време звярът блъсна майка с такава сила, че тя отскочи на около два метра назад. Въпреки зловещия вой, издаван от шопара, чух безпомощния писък на майка, която лежеше в калта в неестествена поза. Влетях в двора и се хвърлих върху прасето тъкмо когато се готвеше да нанесе втори удар на майка ми. То се обърна, завъртя се рязко и ме отхвърли доста далеч, при което паднах безпомощен в калта. От къщата се стекоха Иво и татко, а по тях тичаха леля и чичо. Започваше ожесточена, варварска борба за оцеляване.

Взех едно дърво, а татко хвана някаква овчарска гега и започнахме да удряме врага. Обаче той изобщо не се предаваше, сякаш не усещаше ударите по себе си, а вилнееше и ни блъскаше един по един. В очите му се четеше нещо като бясна, дива омраза, а сатанинските му резове, които сега ми се струваха просто оглушителни, допълнително респектираха всички участници в безмилостния бой. Имах чувството, че се борехме със самия дявол. Видях, че и татко с гегата, и чичо, който беше взел едно дебело дърво, налагаха шопара по главата. Той пък от своя страна се обърна и така блъсна татко, че той полетя назад и се удари силно в зайчарника. След това се обърна, захапа леля за горната дреха и я замята в калта. Аз го посрещнах с дървото, но в отговор получих страхотен ответен удар по коляното, като се преметнах акробатически над подивелия враг... Битката беше люта и жестока.

Всичко спря изведнъж! Чуваха се само уплашените писъци на леля и на майка, както и звуците, издавани от другите животни в двора. Накуцвайки, Порки започна да се прибира бавно към кочината. Видях, че всички бяхме оцапани с кал. Аз имах няколко драскотини по ръцете и ме болеше лявото коляно, по мръсната глава на Иво червенееше

прясна кръв, татко имаше следи от зъби и по двете ръце, леля и чичо също се бяха сдобили с няколко драскотини. Най-пострадала беше майка — прасето я беше удряло и хапало почти навсякъде, десният ѝ крак и лявата ѝ ръка я боляха силно, а по бузата ѝ имаше голям прорез.

Към пет часа аз, татко, чичо и Иво отидохме в кочината и заклахме Порки. Мислехме, че ще имаме големи трудности с това лудо прасе, но тази тягостна процедура мина изненадващо леко — не по-различно от предишните свине, които бяхме клали.

Традицията при нас беше такава — татко и чичо колят и дерат животното, а аз и Иво им помагахме и пренасяхме месото в къщата, където го поемаха майка и леля. Клането на животно, особено на прасе, тачехме като празнично събитие, особено след като знаехме, че известно време щяхме да ядем свинско в комбинация с най-различни гозби. Вечерта след събитието майка винаги правеше свинско със зеле, а на другия ден всички — нашето семейство, леля, чичо и съседите — се събирахме под навеса, хапвахме мръвки и пиехме вино до късно.

А тук насладата трябваше да бъде по-голяма, имайки предвид събитията през деня. Радвахме се, че се отървахме от това лудо прасе, от бесните му пристъпи и от сатанинските му звуци — макар че скоро нямаше да можем да се отърсим от страховитите спомени. Бяхме убедени, че след заколването на шопара всички лоши неща ще свършат, вярвахме, че отново ще се възцарят спокойствието и хармонията — които властваха при нас до преди пристъпите.

Но за огромно наше съжаление не бяхме прави. За огромно наше съжаление страшните събития не свършваха тук. Дори напротив — те тепърва ЗАПОЧВАХА! В сравнение с това, което ни предстоеше да преживеем, отминалите случаи бяха като леки погалвания с кокоши перца!

* * *

Още по време на клането забелязах нещо странно. Кокошките, които обикновено щъкат нахално около нас и пият кръвта, стичаща се от закланото животно, този път е бяха изгубили някъде и изобщо не се вясваха. Кучето, въпреки че бе пуснато, се бе свило до къщурката и по изражението на лицето му се четяха апатия и меланхолия. Когато аз му

хвърлих парче месо, то дори не го помириша, а заскимтя жално и влезе в къщурката си. В съседната кочина свинята и прасенцата грухтяха напрегнато и неспокойно.

Дадохме няколко къса месо на Иво и го пратихме при ветеринаря за изследвания. След като той се върна, ни каза:

— Гори тъкмо беше тръгнал за града. Обеща ми, че ще се обади, след като станат готови изследванията.

Бяхме разфасовали месото и чакахме. В седем часа ветеринарят се обади и ни съобщи, че не са открили никакви зарази и че месото е напълно годно за ядене.

Това означаваше, че трябва да се започва с приготвянията.

Към девет вечерта всички се спотайвахме вътре в къщата. В антрето се вареше свинско със зеле в тенджерата под налягане, а ние се намирахме в другата стая, където гледахме филм — който беше много интересен и се бяхме пренесли в действието му. Изведнъж откъм антрето се чу страхотен ГРЪМ, от който къщата буквално се разтресе! Когато отворихме вратата, ахнахме от изумление — навсякъде по стените, по шкафовете, по мивката, по телевизора имаше пръски и остатъци от месо и зеле. А върху котлона на печката тенджерата под налягане се беше разцепила до такава степен, че приличаше на голямо метално цвете. Над нея таванът се беше пропукал леко, а по пода се търкаляше капакът. Първа заговори майка:

— Леле, ако бяхме в тази стая, какво щеше да стане? Андрей, какво ще правим сега?

— Абе сбъркана работа. Тенджерата е стара, сигурно вече ѝ е време. Не знам к'ви са тия смотани изработки, могат като нищо да убият човек — с типичния си строг тон изрече татко.

— Още ми бие сърцето. Така се стреснах само... — каза Иво.

— Аз ще започвам да почиствам. Тази вечер няма да се яде зеле — заяви майка.

Тогава и аз се намесих:

— Може да ми се карате, ама работата е странна. На това месо му има нещо. Защо кучето не го яде и кокошките не пиеха кръвта му? По-добре да не го ядем изобщо.

— Росене, престани с твоите глупости. Сега не му е времето да говориш така — укори ме майка се зае с почистването.

В следващите няколко дни аз наблюдавах с интерес животните. Дали заради странностите, които се случиха с Порки и с месото в тенджерата, или просто исках да зърна нещо свръхестествено, което да задоволи интереса ми към ужасите, но аз прекарвах почти цялото си ежедневиe в двора. Тук ставаше нещо странно и неестествено, и това го показаха моите наблюдения.

Кокошките и патиците обикаляха главно около кокошарника, а това е доста нетипично за тях — обикновено можеш да ги видиш навсякъде из двора, както и в малкото дворче. Кучето, което връзвахме за ъгъла на третата кошара, до скоро си играеше непрекъснато и винаги извършваше някакви движения, ограничаващи се от дължината на въжето и показващи желанието му за свобода; ала през последните дни то лежеше напрегнато до стената, сякаш очакваше всеки момент към него да приближи опасен враг. В едната кочина свинята и малките прасенца изглеждаха неспокойни и напрегнати, а по очите им се четеше страх. Другата беше празна, но кръвта на шопара зловещо се беше разстлала по пода, недокосвана от никой, дори от многобройните мушици и насекоми.

Нещо много интересно се случи, когато се опитах да вкарам козите в третата кошара, входът, на която се намираще в малкото дворче. Щом ги подкарах към дворчето и те наближиха навеса, изведнъж се обърнаха рязко и побягнаха в обратната посока! Аз взех гегата и започнах да бутам едната. Тя ми оказа яростно съпротивление, но аз все пак бях по-силният и я изтласках яростно към дворчето, чиято врата бях отворил предварително. Бях отворил и входа на кочината, надявайки се, че агнетата и яретата няма да излязат. Когато избутах козата към дворчето, тя изведнъж се отскубна и влетя на бегом в кошарата. Същото се повтори и с другата коза. При излизането от кошарата погледнах уплашено към празната кочина. Имах чувството, че нещо неведомо и призрачно се носи във въздуха. Атмосферата на това място беше някак си... ЗЛОКОБНА!

Излязох на двора, взех една кокошка и тръгнах към малкото дворче. С приближаването тя ставаше все по-напрегната, а когато достигнахме до навеса и се показа кочината, кокошката изведнъж скочи и хукна по посока на кокошарника. После отидох при кучето и го хванах. То обичаше да го нося и затова не оказа съпротива, когато го взех, но щом тръгнах напред, то започна да мърда неспокойно и да

скимти, като всячески искаше да се отскубне от ръцете ми. Когато доближих ъгъла на кошарата и пред погледите ни се мярнаха кочините, то изведнъж обърна глава, наострежи се и започна да лае бясно в онази посока! Аз се стреснах и го пуснах, но кучето продължи да лае свирепо.

В ранния следобед повиках брат ми при мен. Все още не исках да споделя случващото се с родителите ми — поне не сега, защото знаех, че ще ми се развикат да не се занимавам с глупости. А Иво беше по-малък и на него можех да покажа всичко. Привиках го малко преди да изкарам козите към козарника за следобедна паша. Направих му същите експерименти с една кокошка и с кучето. Той само ахна:

— Това е много интересно. Не може да бъде. Какво казаха майка и татко?

— Не съм им казал още. Ела да видиш свинята и прасенцата.

Отидохме боязливо до кочината и ги погледнахме — майката и прасетата се бяха скупчили в един от ъглите, но не от стената към кочината на Порки, а от другата. Всички грухтяха слабо, но някак си мъчително, сякаш се бяха предали на злощастна съдба или бяха привикнали към някакво постоянно нещастие, а по широко отворените им очи и този път се четеше страх. Истински страх! Странно е, че дори животното като прасето може да издава различни чувства.

— Сега ще видиш какво ще стане, когато изкарам козите.

— Абе ти правиш нещо. Познавам те добре. Това не може да е истина!

— К'во мога да направя бе, брат? Ти луд ли си? Освен да кажа на животните да не доближават дворчето. Ха, ха, ха! — със сарказъм отговорих аз.

— Айде да изкараме козите и да видим какво ще стане.

Когато ги подкарахме, те не искаха да излязат от кошарата и отново се наложи да ги избутам с гегата. След като излязоха от кошарата, те се втурнаха напред и излетяха с такава сила в животинския двор, че подир тях остана да се рее във въздуха голяма прашна диря. Чух брат ми да издава звук, подобен на „Ауууу“, което безспорно показваше, че беше стреснат. А аз бях донякъде доволен, задето му доказах, че съм прав.

По пътя към козарника ние размишлявахме за странните случки.

— Мислиш ли, че призракът на прасето е в кочината? — попита Иво. — Айде, чел си това-онова. Нали обичаш да четеш за призраци, за вампири и за всякакви такива свръхестествени неща?

— Възможно е призракът на закланото прасе да е останал в кочината, но не съм сигурен. Досега сме заклали толкова много животни, ама никога не е имало подобни явления.

— Може всичко да е свързано с ония избухвания на прасето. Нали ветеринарят каза, че не е виждал такова нещо. Оня ветеринар от града е казал същото.

— И в месото има нещо странно. Виж кучето, кокошките. А и тенджерата... не може тенджерата под налягане да избухне току-така.

— Не само в месото — изрече Иво. — Цялото настроение в двора е... ТЕГАВО. Става ми кофти, когато приближавам оная гадна кочина.

— И аз го усетих. Атмосферата е злокобна, зловеща.

— Трябва да кажем на майка и татко. Те може да направят нещо.

— Абе те няма да ни повярват. Трябва да им покажем какво става тук. Не знам, брат, ама почва да ме хваща шубето — казах аз.

— Мен също — завърши разговора Иво.

След като се върнахме, Иво побърза да сподели ситуацията с родителите ни. Те, както винаги, реагираха скептично. Дори когато им демонстрирахме номерата с кучето и кокошките, те ни изгледаха недоверчиво и татко измънка:

— Кой знае какво е. Може да бъде всичко.

Явно родителите ни не можеха или не искаха да ни повярват. Те просто бяха праволинейни хора. Всичко според тях би могло да се обясни с нормалните неща от живота и нормалните закони на природата. Те не мислеха как да обяснят необяснимото, защото знаеха, че винаги може да се намери отговор на всеки въпрос. Дори видими странни явления като тези, които описах преди малко, не представляваха особена тема за разсъждения. А такива истории за паранормално и свръхестествено, за духове и чудовища, бяха за тях само „глупости“.

Но на седми юли ни сполетя събитие, което накара и майка и татко да повярват в тези „глупости“.

* * *

Досега случващото се беше странно, неестествено, но все пак можеше да се обясни по един или друг начин. Фактът, че животните не обичаха свинската кочина може да бъде обоснован с някакъв страх от заколването на прасето или от самото прасе, което вилнееше в двора и навярно е предизвикало у тях някакви комплекси (наистина, понякога се случва и животните да страдат от комплекси). Можеше да се обясни и с лошото дъждовно време, което бе пълна противоположност на предишните топли дни и това да е причината животните да изберат да се скриват на сухо. Тези отговори бяха малко вероятни, но все пак реалистични до една или друга степен. Обаче онова, което се случи на седми юли НЕ МОЖЕШЕ да бъде обяснено по никакъв нормален начин! Това разстрои психическото ни равновесие и ни накара да търсим други, нестандартни методи за решаване на огромния проблем.

Денят беше горещ и слънчев, а вечерта — топла и задушлива, типична за разгара на лятото. Комарите свиреха безкомпромисно в ушите ни, а множеството мухи жужаха из стаята, издавайки монотонен бръмчащ звук. В тази топла вечер отново се бяхме събрали у нас на размисли и сладки приказки. Чичо и леля си тръгнаха към осем и ние останахме сами. В осем и половина приключихме с вечерята и вече се стягахме за лягане, когато чухме ПОЗНАТИТЕ ЗВУЦИ — силни сатанински резове, удари по дърво, страховити звуци, издавани от уплашени животни, бесен лай на куче, цвилене на кобила! Близко минута слушахме, без да мърдаме и без да говорим. Пръв се обади татко:

— Сара! Онова проклето прасе я е заразило! — и се приготви да излиза. Но неговото предположение не издържа. Много ясно и отчетливо, между дяволските звуци и паникьосаните крясъци на животните, се чуваше отчаяното грухтене на свинята майка. Чуваха се дори и прасенцата, които скимтяха яростно с пискливите си гласове. След малко татко влезе, придружаван от леля и чичо. Аз и брат ми гледахме през прозореца, озадачени и невярващи на ставащото. Чувствах как космите ми настръхват, как косата ми се изправя, как кожата ми се стяга. Все пак някъде някоя врата издържаше на напорите, защото звуците идваха само откъм малкото дворче, а там

имаше здрави дървени порти, които бяха добре залостени. Беше залостена дори и кочината на шопара, въпреки че беше празна. Паниката продължи тридесетина минути, после всичко СПРЯ изведнъж. Дворът стана почти безшумен, както преди. Чуваха се затихващите стенания на животните. Единствено кучето продължаваше да лае.

Заредиха се всякакви варианти — възможни и невъзможни. Предположихме, че или свинята майка е полудяла, или някое от прасенцата. Също така, може някоя коза, яре или агне да се е заразило с този бяс. Всички избягвахме най-лошата хипотеза, тя дори не беше спомената. Но аз знаех, даже бях сигурен, че това, което се случваше в двора ни, се случваше в кочината на Порки. И беше СВЪРЗАНО със самия Порки!

Спах неспокойно. Мислех непрекъснато за историите с духове, чудовища, вампири или таласъми, които бях чел или гледал. Въпреки че исках да се сблъскам с някакъв ужас, осъзнавах, че страхът ми вече бе по-силен от това желание.

На сутринта се затвърдиха моите кошмарни очаквания и теориите на останалите се разбиха на пух и прах! Когато отидохме до кочината на шопара видяхме, че някои дъски от вратата бяха скършени. Желязното мандало дори беше леко изкривено. Нещо отвътре е удряло със страхотна сила от вътрешната страна на вратата, мъчейки се да излезе и да се освободи. Кръвта беше почерняла от времето и така изглеждаше още по-зловеща, приличаше на някаква дяволска черга.

* * *

Ние мълчаливо изковахме много здрава врата, с два реда дебели дъски и я сложихме на мястото на повредената. След това решихме да преместим свинята майка и прасенцата при кобилата. Когато отворихме вратата на кочината им, те се втурнаха с бяг към двора и трябваше да ги гоним едно по едно. На обяд всички се събрахме в навеса пред къщата и започнахме да разсъждаваме върху станалото:

— Колкото и да не искаме, трябва да приемем теорията на Росен. Аз не мога да обясня случващото се по никакъв начин — започна леля.

Татко изрече следното:

— Не знам, объркан съм. Никога не ми се е случвало подобно нещо, не знам какво да направя, нито откъде да започна...

— Да отидем при баба Денка. Тя се занимава с такива неща. Разваля магии, гледа бъдещето. Врачка е. Поне така знам — заяви чичо.

Тогава майка се намеси, поглеждайки ме дълбоките си очи:

— Ти четеш такива книги, гледаш такива филми! Кажки какво да направим!

В този момент бях убеден, че те са изпаднали в отчаяние. Може би вече осъзнаваха, че са безсилни и че не могат да направят нищо, за да се справят с проблема. При обикновени обстоятелства майка никога нямаше да ми зададе такъв въпрос, но сега и тя вярваше, че тук се случва нещо необикновено. Мълчанието на другите показваше, че и те мислят по този начин. Това определено не ме радваше, но ми стана приятно, че се налагаше да разчитат на мен. Аз заявих следното:

— Не зная дали може да се говори за дух на умряло животно, защото в двора са минали под ножа много животни и никакъв призрак не се е появявал досега. Всичко е свързано с пристъпите. Може някой дух да се е вселил в прасето и да го е карал да върши тези зловещи неща. И след като го заклахме, той да се е освободил.

След подобни думи обикновено получавах гневни погледи или някой просто ме прекъсваше да не говоря повече безсмислици. Този път обаче всички ме гледаха втренчено и слушаха с трепет всяка моя дума.

— Ама чий дух може да се е вселил в нашето прасе? — попита ме Иво.

— Нямам и най-малка представа, брат ми. Най-добре да посетим баба Денка, пък да видим тя какво ще ни каже.

В четири следобед аз, чичо и майка отидохме при баба Денка. Никога досега не сме действали толкова експедитивно и бързо — малко след разговора или по-точно, след като изкарахме козите за следобедната паша, веднага се запътихме към нейната схлупена къща, намираща се отгъток завоя. Баба Денка ни посрещна подобаващо за една гостоприемна старица и след като и зададохме въпросът, който ни тревожеше, тя ни каза следното:

— Не мога да ви помогна с нищо, деца, ама съм чувала, че много отдавна във вашата къща е станало нещо зловещо. Това е било някъде пет години преди да се родя. А аз съм на седемдесет. Трябва да попитате по-старите хора в селото. Лошото е, че никой не иска да говори за това, та и аз не знам точно какво е станало. Носеха се само слухове и хората до преди време отбягваха вашата къща, но така и не разбрах защо го правят. Само това мога да ви кажа.

Тя говори кратко, но това бе достатъчно краката ми да се подкосят. Какво ли ужасно е станало в миналото и защо това минало така гръмко се стоварва върху нас? Решихме на другия ден сутринта да разпитаме по-възрастните хора и се надявахме да измъкнем нещо от тях.

Вечерта на татко му дойде друга идея. Той беше много добър приятел с кмета и можеше да поговори с него, защото кметовете обикновено са по-начетени от повечето жители и знаят много неща за селото. А и той можеше да го допусне до архива на кметството, където се съхраняват всички броеве на местните вестници. Но за утре най-добре би било да започнем от съседите. Те ни познаваха, бяха добронамерени към нас и ако знаеха нещо, щяха да ни го кажат — въпреки че най-възрастната жена в близката околност беше на седемдесет и пет. Ние трябваше да търсим хора на около деветдесет, защото по време на онези събития в миналото са били на около петнадесет години. Селото беше малко и хората над осемдесет се брояха на пръстите на едната ръка. Най-възрастният крабовчанин — дядо Наско — беше на деветдесет и шест.

На другия ден се разделихме на две групи. В първата бяхме аз, майка, Иво и леля. Ние трябваше да разпитваме хората, а във втората бяха станалите — татко и чичо — и като приятели с кмета трябваше да разговарят с него.

Никой от съседите не знаеше нищо (или не искаше да ни каже нищо). Никой не беше чувал за страховита история в миналото, освен може би някои мимолетни слухове, които вече не помни. Първият възрастен човек, у когото отидохме да разговаряме, беше дядо Наско. Той, въпреки че не беше добре със здравето, ни прие. Обаче, когато му зададохме въпроса имало ли е странни случаи в нашата къща, ни каза, че не помни нищо за никакви такива случаи. При втория — дядо Огнян се — получи нещо подобно. Той също не можеше да си спомни

нищо и като че ли побърза да ни изгони. Тъкмо си мислехме, че удряме на камък, когато отидохме при дядо Бочо. Старецът по принцип беше много добродушен и едва ли би ни отказал разговор или гостуване. Беше на осемдесет и девет, но не му личаха годините. Той ни покани и веднага извади еднолитрова бутилка ракия:

— Седем годишна домашарка. Ще съжалявате ако не я опитате.

— Не, ние само набързо, да те питаме нещо — изрече майка.

— Ами като седнете, тогава ще питате — настояваше той с мила усмивка.

Ние седнахме. Отначало се заговорихме за обикновените теми от живота. Но когато поехме по нашата тема, се случи следното:

— Дядо Бочо, да знаеш да е ставало нещо странно в нашата къща, когато си бил дете?

— Какво странно нещо да е ставало при вас?

— Ами нещо ужасно в двора на къщата ни? — запита майка ми.

— Нещо при прасетата — добави леля.

— Не помня да... — изведнъж лицето му се промени, очите му се ококориха! — За какво ми говорите, по дяволите?

— Ако можеш си спомни, че това е много важно за нас — помоли го майка.

— Нищо не помня! — извика той. — А сега ме оставете, че имам работа. Чао!

— Но...

— Оставете ме! Махайте се! Не мога да ви кажа нищо! — викаше Бочо. — Не мога да ви помогна! Чао! — от добродушната му същност не беше останал и помен.

— Моля те, знам, че си спомни. В двора ни се случват ужасни неща. Разбираш ли? Трябва да знаем какво е станало, за да се преборим с тях.

Очите на дядо Бочо се разшириха още повече. Лицето му се изкриви под маската на страх и ужас. Той отвърна само:

— Нищо не помня. Не мога да ви кажа нищо. Извинявайте — а след това ни поведе към вратата и я затръшна след нас. Ние стояхме пред къщата му около минута — застинали, изумени, объркани. Сигурен бях, че знае нещо, но поради неизвестна причина не го казваше. Сигурни бяха и майка, и Иво, и леля.

И при другите четирима възрастни не научихме нищо. Дядо Свилен и дядо Асен Пешака ни отговориха най-любезно, че не знаят за никакви странности, а когато попитахме дядо Георги и дядо Иван Бакърджията, те просто хлопнаха вратите си под носа ни, без да дадат обяснения.

Явно никой не искаше да говори за това. Вероятно случилото се е било в особено големи и опасни размери, щом десетки години покъсно не желаеха да говорят за него.

Какво ли е било това страшно нещо, че никой не иска дори и да го споменава? Кое ли е това събитие, което и до днес предизвиква потрес и ужас у възрастните жители? Мистерията се разрастваше главоломно.

През това време татко и чичо посетили кмета, поговорили с него и той ги пуснал само за около час в архива, защото след това трябвало да ходи до София за някакви дела. Кметът Тодор Искренов беше на петдесет и една, едър, с големи ръце и пронизателни очи, и се славеше като виден краевед. За краткото време в архива татко и чичо все пак претърсили не малка част от вестниците.

Сега беше хиляда деветстотин деветдесет и седма година. Значи преди седемдесет и пет години е било хиляда деветстотин двадесет и втора. Преровили повечето броеве на тогавашния вестник „Крабовско лято“, но не открили да се споменава нищо особено. А и трябвало да четат бързо, защото имали на разположение само един час. После казали на кмета, че от утре ще идват често да разлистват вестниците.

За обяд си бяхме вкъщи и си разказахме това, което имахме за разказване. Сетне се захванахме за домакинската работа, като решихме, че на другия ден всички ние ще прекараме голяма част от деня в архива.

В четири следобед събитието се повтори. Отново стояхме вцепенени, чакахме и се молехме да свърши по-скоро. Този път то траеше само десетина минути. След като спря, ние продължихме с ежедневните си дейности. Беше девети юли.

* * *

В дните между десети и двадесет и първи юли се случиха много интересни събития, които ни помогнаха да отговорим на някои въпроси, но от друга страна задълбаха още повече надвисналата като черен облак злокобна тайна. Първо трябва да кажа, че в този период ужасните свръхестествени пристъпи бяха пет.

Няма да описвам всеки един поотделно, само ще спомена, че и в петте случая бяхме сковани от напрежение и страх. Най-ужасното от всичко си оставаха сатанинските звуци, които издаваше нещото. Имах чувството, че от ден на ден те ставаха все по-силни и все по-злокобни. Имах и чувството, че между тях улавям и други звуци, издавани сякаш от същия източник, но не можех да определя какви. За наш късмет здравата врата издържа на всичките тези гигантски напрежения.

Кучето изчезна ненадейно. На тринадесети юли сутринта, когато го отвързахме да потича, то се отскубна, побягна и никога повече не се върна. Изчезнаха още три кокошки и две патици. Явно са намерили някъде пролука и са изфирясали безвъзвратно в неизвестна посока. За по-голямо улеснение преместихме яретата и агнетата в първата кошара. Там прибирахме и козите. Вече почти не стъпвахме в малкото дворче.

В първия ден в кметството аз, брат ми и майка отидохме в архива и прелистихме всички броеве на седмичника „Крабовско лято“ от хиляда деветстотин двадесет и втора, но не намерихме интересни неща. Започнахме да търсим през двадесет и първа. На другия ден вече бяхме свършили с броевете от двадесет и първа и започнахме тези от двадесет и трета. Дотогава не открихме нищо особено. Но при прелистването на вестниците от двадесет и трета забелязах, че броевете от пети август до дванадесети септември ги нямаше.

— Елате да видите — им казах аз — шест броя липсват! Дали тук не е писало нещо интересно?

— Трябва да намерим на всяка цена тези броеве! — каза майка. — Ще отида да поговоря с кмета.

Но кметът й казал, че нищо не знае по въпроса. Имало голяма вероятност тези броеве изобщо да не са излизали. По едно време се сетих да претърся околийският всекидневник „Белоградчишко слово“, ала и в него не се споменаваха нищо за Крабово през този период. Въпреки това ние продължихме да разлистваме броевете на двата вестника преди и след периода.

И именно в тези броеве се натъкнахме на много интересни статии. Например, в броя от двадесет и първи ноември, двадесет и трета на „Крабовско лято“ пишеше, че крабовчани масово започнали да си продават свинете си от страх и суеверие. Хората се страхували заради „странните дни“, случили се на семейството на Недко и Таня Данчови през месец август.

В друга статия, от петнадесети март, хиляда деветстотин двадесет и четвърта, бе написано следното: „В понеделник сутринта в полето, недалеч от местността «Върли дол» е намерена Таня Данчова (моята прабаба) мъртва. Лекарят е констатирал, че става въпрос за сърдечен удар. Таня Данчова се смята за най-малко ВИНОВНАТА от фамилията Недкови за «странните дни». Това може да е една от причините за този сърдечния удар“.

Видяхме, че липсват още два броя — от двадесет и пет октомври, двадесет и трета и от шести декември, същата година. За три дена прегледахме всички броеве от двадесет и трета, двадесет и четвърта и двадесет и пета, но не открихме нищо друго.

Мистерията беше пълна. От статиите ставаше ясно, че в миналото е имало мрачен период, наречен „странните дни“, в който се е случило нещо страшно с членовете на фамилията ни, и може би те имат някаква вина за това. Но, каква вина можеха да имат прадедите ни?! Какво е станало през август, двадесет и втора? Защо са унищожени ценните броеве на „Крабовско лято“? Сигурни бяхме, че там е писало за „странните дни“, но поради една или друга причина някой е решил, че информацията не трябва да се знае от следващите поколения. Това бяха въпроси, на които непременно трябваше да потърсим отговорите.

Двамата с татко намерихме и нещо друго. Ние бяхме решили да преровим старата къща и някои скринове в новата. Търсихме стари снимки, стари писания и неща, които са се запазили от миналото. Бяхме намерили множество снимки, както и една история на фамилията, написана от дядо Иван. В нея, на двадесетина листа, бе описан подробно животът на всички от хиляда осемстотин осемдесет и пета до хиляда деветстотин осемдесет и осма.

Прочетохме я с интерес. Историята бе написана с множество грешки, но с подробни описания на реални събития — без значение

дали бяха хубави или лоши. Обаче никъде в нея не се споменаваха за „странни дни“. Отново бяхме в безизходица.

И в снимките, които намерихме в стария скрин, не съзряхме нищо интересно. Имаше както много стари, така и по-нови снимки, но не съдържаха нищо конкретно, което да ни даде дори и малък тласък за разгадаване на загадката.

Тогава видях **ЗАКЛЮЧЕНИЯ ШКАФ!**

Баща ми явно беше разгадал мислите ми, защото се обърна в същата посока и се усмихна. Шкафът се намираше в най-долния ред на старата секция. Лъч надежда премина през лицата на двама ни. Дали тук не беше скрито нещо интересно? Майката на татко е загубила ключа на шкафа още, когато татко е бил студент, десетина години преди аз да се родя. Тя му казала, че тук са скрити някакви стари черги и одеяла и нямало смисъл да се търси ключа. И повече не са го търсили. Аз зададох въпроса дали баба ми му е споменавала за нещо странно, случило се в детството ѝ, но той отговори, че не помни да е казвала нищо интересно.

С една отвертка разбихме шкафа. Вътре наистина имаше стари черги, скъсани одеяла и дрехи, от които се носеше миризма на старо. Започнахме да изваждаме едно по едно нещата. В дъното на шкафа, под всичките тези парцали намерихме предмет, опакован с парцали и завързан с много въжета. Върху него на малко парче хартия имаше надпис „не пипай“. Ние срязяхме въжетата с една ножица и разкъсахме парцалите, с което беше увит предмета. Той се оказа стар **АЛБУМ ЗА СНИМКИ!**

Албум за снимки, опакован, здраво завързан и скрит в дъното на заключен шкаф!

Аз нетърпеливо взех албума и започнах да го разлиствам. В него имаше около шестдесет снимки. Отначало не забелязахме нищо особено — стари фотографии на хора, повечето от които от нашата фамилия, щракнати в едни или други интересни пози. Но по едно време забелязах, че на всяка снимка присъства някакъв МЪЖ, който не сме го виждали в нито един от другите албуми. Той винаги беше облечен с черно сако, беше усмихнат и сияещ, имаше извити мустаци и носеше бомбе.

Първите две снимки в албума бяха от хиляда деветстотин и осемнадесета година, от сватбата на працядо и прабаба. И на двете

присъстваха Недко, Таня и този човек, който по това време изглеждаше на около тридесет. След това се е снимал с всички членове на фамилията — дядо Асен, Петър, дядо Иван — по няколко пъти; видяхме и много общи фотографии на цялата фамилия. — Недко и Таня, тримата им сина, тогава юноши и... той! Най-интересно, че досега в нито една от снимките, с които разполагахме, членовете на фамилията не са снимани заедно, а в този албум имаше осем фамилни, в които обаче присъстваше непознатия! По-нататък снимките показваха сватбата на дядо Асен — бащата на татко, — като на всички мяркахме това лице, сякаш той беше част от фамилията. Татко изобщо не можеше да си спомни кой и какъв е той — може би просто защото не знаеше. А и на никоя снимка отзад нямаше конкретни надписи или имаше някои общи, като „Фамилия Недкови“.

Най-странна обаче се оказа последната. На нея присъстваха дядо Асен, баба Жана, татко, като току-що новородено бебе и... този човек, вече значително поостарял, с прошарени мустаци! Тримата се бяха прегърнали като много близки хора и се бяха събрали около количката с татко. Интересното в тази фотография беше, че непознатият държеше черен гоблен, върху който бе изобразена СВИНЯ! На гърба на снимката пишеше следното:

„Щастливото семейство Недкови с малкия Андрейчо, юни, четиридесет и пета“.

Ние веднага показахме снимките на леля и чичо. Леля също се зачуди какъв е този човек, след което изтъкна, че според нея ако открием кой е той, можем да намерим решението или част от решението на загадката.

На една снимка той се беше снимал с една съседка и с няколко непознати хора. Тази съседка беше баба Дорка. Ние отидохме при нея. Когато ни видя, тя ни попита какъв е този рев, който се носи от двора. Излъгахме я, че свинята майка на моменти полудява. След това ѝ показахме снимките, но тя ни рече, че изобщо не се сеца за такъв човек. Въпреки че дълго гледаше снимката с нейното собствено изображение, искрено не успя да си спомни нищо.

И така мистерията, вместо да се разплита, лека-полека ставаше все по-заплетена. Сега въпросът беше какъв е този човек и дали има нещо общо със „странните дни“? Имах чувството, че той е пряко свързан със станалото през август, двадесет и трета. Но по какъв

начин? Защо следите му се губят през четиридесет и пета и след това никой не си спомня или не иска да си спомни за него? Защо снимките му бяха така здраво опаковани, завързани и скрити под дебел слой черги, дрехи и одеяла в заключен шкаф, на който ключа отдавна е изгубен? Какъв беше той на цялата фамилия, че му отдаваха такова внимание и близост? Имаше малка вероятност човекът да е жив, но ако е така, той би бил на около деветдесет и няколко.

Атмосферата в къщата ставаше все по-тягостна. Виждах татко и майка все по-замислени, Иво също не беше в настроение. Напълно ги разбирах, защото и аз се чувствах точно така — стресиран и уплашен. Когато излизах с приятелите, обикновено седях замислен, с концентриран в една точка поглед. Те усещаха, че нещо не е наред, опитваха да ме развеселят, искаха обяснение от странното ми държане напоследък. А когато радостно ме подканваха да разкажа някоя ужасна история, аз отговарях унило: „Сега не се сещам за такава“. Някой би казал: „Ето ти истинска история, разкажи я, няма нужда да си измисляш“. Но в трудния период, в който се намирах, беше невъзможно да говоря за странните събития, дори и да прозвучат като измислица. Много по-лесно е на някой да създаде кошмарен разказ, отколкото да пресъздаде случило се и случващо се събитие. Това е все едно да изживее всичко отново.

* * *

Ето че дойде и този съдбовен ден — двадесет и втори юли. Тогава разбрахме, че случващото се не засяга само психиката, а засяга здравето и живота ни. Това, което преживяхме този ден, беше причината да си съберем багажа и да решим да напуснем прокълнатата къща завинаги.

В осем без десет, когато вече бяхме седнали на долния етаж да вечеряме, паниката в двора започна отново. Ние трепнахме и замълчахме като всеки път досега. Отново чувахме парализиращите дяволски стонове, мощните удари по вратата на кочината, обърканите звуци на другите животни. Вече бяхме привикнали с тези неща, знаехме, че всичко ще спре след около половин час. Но противно на очакванията, след половин час какофонията не престана. Не престана

и след един час. А в девет и половина с брат ми трябваше да се качим горе, за да си лягаме, защото утре сутринта аз трябваше да ходя овчар, а той и майка мислеха да разпитват хората от съседните къщи за „странните дни“ и за непознатия.

— Все някога ще престане. Качете се и спете спокойно — майка се опита да ни вдъхне кураж, макар че самата тя едва ли беше спокойна.

— Добре — казахме ние. — Майко, татко, лека нощ.

Зловещото събитие не спираше, този път продължаваше неестествено дълго. Аз не можех да заспя, не можех да концентрирам мислите си. Тези уродливи звуци, идващи от дъното на ада, сякаш се впиваха в мозъка ми и не ме оставяха на мира. Мърдането и неритмичното дишане в съседното легло показваше, че и на Иво сънят му убягва.

Беше около десет и половина, когато чухме други звуци, доста по-различни от дяволската епопея, обладала задната част на двора. Това бяха ЗВУЦИ ОТ ЧУПЕНЕ НА ДЪСКИ! Надигнах се рязко и се заслушах. Чух как вратата на кочината се разби. След нея с лекота се счупи и вратата на малкото дворче. Демоничните звуци приближаваха към нас. Съществува вече се намираше пред портата, водеща към вътрешния двор.

... дум... дум... дум... тряссс!

И тази врата се разби. Сатанинският рев вече заглушаваше до болка ушите ми, паниката и отчаянието се промъкваша смело в дебрите на съзнанието ми. Почувствах как краката ми се подкосяват, как косата ми настръхва. Видях с периферията, че и брат ми е застанал неподвижно в трескаво очакване, сякаш се готвеше понесе най-кошмарните удари на злощастната си съдба.

... дум... дум... дум... — нещото вече биеше по вратата на долния етаж, където бяха майка и татко. Аз панически излетях към коридора, хванах слушалката на телефонния апарат и започнах да натискам яростно комутатора. Долу от дуплекса някой вдигна. Беше майка:

— Не се бойте. С татко ви сме затиснали вратата с миндера. Ще се справим. Затварям, че трябва да му помагам.

Треснах гръмко слушалката и се прибрах в стаята при брат ми. Сърцето обстрелваше със саблени удари вътрешната част на гърдите

ми, сякаш искаше да се изстреля в пространството.

... дум... дум... дум — всеки удар пронизваше мозъка ми като остра стрела. Иво скимтеше като бито куче. Аз се усетих, че също издавам слаб, но отчаян писък.

... дум... дум... дум — вратата все още не поддаваше на агресивните удари, които звучаха неимоверно силно. Тези непоносими стонове, издавани от чудовището, вече наподобяваха рев на изригващ вулкан.

Ударите по вратата спряха, но звуците не престанаха. Чувах как тежките стъпки на звяра потропат по каменната пътечка, насочвайки се към входа на втория етаж, където бяхме ние.

— Нееее...! — извика брат ми и се втурна към външната врата. Аз тръгнах след него.

Тъкмо когато той успя да притисне вратата, нещо отвън я блъсна с такава сила, че той залитна назад и падна върху мекия килим на антрето. Аз минах покрай него и я затиснах на свой ред.

... дууум... — бях изтласкан така, че се сгромолясах на пода до Иво. Успях да се провикна:

— Масата...!

Брат ми хвана масата в антрето, избута я напред и притисна вратата. Аз станах и също я поех, заставайки плътно до Иво. Тогава успях да погледна през малкото кръгло прозорче в средата на вратата. Очаквах да зърна в тъмнината зловеща, разлагаща се свиня или огромен хищен звяр, но онова, което видях през стъклото, ме порази с вледеняващ ужас, по-силен от всичко преживяно досега.

Там нямаше НИЩО!

Стълбището отгатык вратата бе ПРАЗНО!

И все пак, противно на всички природни закони, огромна, свирепа и уродлива сила биеше по нея!

... дуум... дуум... дуум — сега ударите бяха толкова мощни, че всеки един ни изтласкваше с двадесетина сантиметра назад. За щастие, наглед крехката дървена врата се оказа доста здрава и всячески удържаше ударите. А зверският рев, издаван от изчадието на ада, бе станал яростен и непоносим — той кълтеше във всяка педя от тялото ми, вибрираше във всяка гънка от мозъка ми. Дори сега, в състоянието на абсолютна паника аз различавах и други, по-слаби звуци, изгубени в дебрите на оглушителния вой — чувах грапавото грачене на гарга,

хълцащия магарешки рев, чувах дори звук, наподобяващ човешки говор.

В ситуация на смъртна опасност паниката доминира над всичко, а сетивата и възприятията са притъпени. Човек се оставя единствено на инстинкта за самосъхранение — този верен спътник, който нерядко се е оказвал последната надежда пред прага на смъртта. Тогава тялото отказва да се подчинява на мозъка и вместо индивидът да попадне в капана на абсолютния стрес, той се намира в някакво отпуснато, апатично състояние, готов да понесе всичките удари на съдбата. В такова състояние се намирах аз в този кошмарен момент — подпрял масата към вратата, бутащ с всички сили и съпротивляващ се ответните удари от другата страна. Не чувствах болката, дори не усещах, че крещя с всички сили нещо като „ааааоооо“, а само чувах собствения си глас, изтънял от огромния стрес, отдалечен на милиони километри и губещ се в сатанинската звучна феерия от другата страна на вратата. А нещото отвън биеше, биеше, биеше, биеше, биеше...

Не зная колко време сме стояли в това състояние, но когато постепенно навлязох в реалността осъзнах, че вече ги нямаше силните удари и злокобните резове, а на тяхно място чувах чуване по вратата и познатия глас на майка:

— Росен, Иво, отворете, вече всичко е наред.

— Успокойте се, момчета — чух и татковия глас, — това нещо спря. Отключете да влезем.

Ние спряхме и се спогледахме. Очите на Иво бяха широко отворени и му придаваха уплашен, уморен и състарен вид. Лицето му изглеждаше изкривено като на човек, който изпитва непрекъснатата болка. Аз издърпах масата и отключих вратата.

Родителите влязоха и ни прегърнаха.

— Радваме се, че сте добре! Ох, толкова много се изплашихме — занарежда майка.

— Ние също. Бяхме поставили масата и подпирахме вратата — отговори Иво.

В това време дойдоха няколко съседни, които изглеждаха слисани и изненадани. Вероятно бяха чули врявата.

— Какво става, да не ви нападнаха крадци?

— Всичко е наред, изгонихме ги — изрече татко. Той не желаше да каже истината.

— Накъде отидоха? Ще ги догоним и ще ги спрем! — попита Ачо Торлака — едър, грамаден човек на около шестдесет и виден бунтар в селото — кои бяха, някои от Крабово ли?

— Не — отвърна майка — не ги познаваме. Отидоха към реката.

— А взеха ли нещо? — поинтересува се Ачо?

— Не, нищо не успяха да вземат. Ние ги изгонихме.

— Добре, тогава ще ви оставим. Ако има нещо, веднага ни повикайте. Знаете ми телефона — завърши Ачо Торлака и след малко съседите тръгнаха видимо успокоени. Единствено баба Дорка се обръщаше и ни поглеждаше със странни и недоверчиви очи.

* * *

На другия ден бях овчар. Спомнях си, че през целия ден бях разсеян и на няколко пъти щях да изгубя животните. Искях да се разведря сред полето, но страшните спомени от снощи не можеха да излязат от главата ми, преследваха ме като прегладнял хищник, впиваха се като кърлеж в разцентрованите ми мисли.

Нима това е светът, в който живеем? Какво се крие под красивата маска на видимото — тъмни, злокобни и богохулни същества или духове на мъртви, търсеци неполучено приживе възмездие? Къде се крие истината, защо не се показва наяве тъмната страна на света? Защото въпреки че повечето хора не вярват, съмняват се или не искат да повярват, истината е само една — ПРИЗРАЦИТЕ СЪЩЕСТВУВАТ! Съществуват така, както съществува БОГ, както съществуват хората, животните, растенията! Светът трябва да се дели на видим и невидим, на материален и духовен! Начинът не е да игнорираме реалното, а да го проучим и озаптим. Така биха могли да се спасят много хора, станали жертви на необуздан дух или на сатанинско чудовище, търсецо отмъщение. А няма кой да търси отговорност за такива жертви.

В такива коварни мисли мина цялото дежурство. Страх и лоши предчувствия разяждаха душата ми, изпиваха силите ми и погубваха волята ми. Телом бях на полето, но духом не можех да изляза от къщата, непрекъснато се питах дали демоничната твар ще се прояви отново — по-брутална и по-безкомпромисна от всякога.

В този ден останалите отпътували с колата до едно близко село — Друмци, където бе известно, че има свещеник екзорсист. Поговорили с него и той им обещал, че вдругиден ще дойде и ще опита да прогони свирепия дявол. След това се върнали и започнали да опаковат багажа (след случая от снощи ние решихме да напуснем мястото и повече да не се връщаме). Проблемът беше, че притежавахме много животни, растения, стока, зимнина и други ценни неща, които трябваше да продадем или да се отървем по някакъв начин от тях. Обаче сметнахме, че до два — три месеца ще сме напуснали окончателно мястото и ще живеем само в апартамента ни в града. Дотогава трябваше да тръпнем в страх, напрежение и злокобно очакване.

Докато Иво и майка опаковали багажа, татко и чичо купили от един майстор две малки стоманени врати за кочините, една дървена за двора и две големи стоманени врати за двата входа на къщата. До края на деня ги монтирали. Вечерта, малко преди да си дойда, те поговорили с някои от съседите, като ги питали дали знаят, че някога, много отдавна в нашата къща се е случило нещо ужасно, свързано със свиня. Питали ги също и за непознатия от снимките, дори им показвали снимките от албума. Но всички отговори били отрицателни. Бай Марко само споменал, че е чул от остатъчни слухове някаква странна история, свързана със свиня, обаче не знаел нищо конкретно.

Следващият ден мина само в приготовления за предстоящото идване на свещеника. Вече нямахме нито желания, нито сили да изучаваме загадката. Единственото, което искахме беше да се отървем от злокобното същество веднъж завинаги.

Трябваше да съберем почти всички парцали и стари дрехи и да ги поставим пред кочината. Също така да се сдобием с кръстове и светена вода. Когато отидохме до църквата да купим тези предмети, попитахме свещеника дали знае нещо за „странните дни“, случили се през месец август, хиляда деветстотин двадесет и трета. Свещеникът, петдесетгодишен крабовчанин с дълга, черна брада и плешиво теме, ни отговори, че не запознат с такъв случай, но през септември, двадесет и трета година са ЗАТВОРИЛИ ЦЪРКВАТА за две лета заради неспазване на задълженията и допускане на инциденти! А лицето от снимките му се струваше познато, но не можеше да се сети нищо повече (въпреки че според мен потръпна, като го видя). Когато му

споменахме, че ще извършим екзорсистки ритуал в двора ни, той само примигна, погледна ни съчувствено и не каза нищо.

Двадесет и пети юли бе епилогът!

На този ден трябваше да извършим екзорсисткия ритуал за прогонване на духовете! На този ден светът ни показа най-черното, най-брутално и най-изродено свое лице! Това, което ни се случи, ни накара да се впуснем в стремителен бяг към спасението, пренебрегвайки стоката, животните и градините, пренебрегвайки всички ценни вещи и инструменти. Това, което ни се случи, бе толкова ужасно и богохулно, че едва ли ще мога да го опиша както бих искал, с цялата му тежест.

III

На двадесет и пети юли, в шестнадесет и тридесет дойде екзорсистът Отец Кирил. Той носеше със себе само една малка чанта. Когато го заведохме до епицентъра на събитията, той изрече следното:

— Усещам отрицателна енергия. Аз от дълго време се занимавам с екзорсизъм и вече мога да усетя такива неща.

Ние заковахме парцалите за стените на кочината и ги напръскахме със светена вода. След това застанахме на около метър от кочината. Отвътре се чу рев и нещо невидимо заблъска по стените! Ние се отдръпнахме стреснати, но Отец Кирил със спокоен тон ни каза:

— Не се страхувайте. Духовете не понасят светена вода. Получава се нещо като болка при евентуално съприкосновение.

— Ще се опитаме да не се страхуваме, Отче — отговорих му с лека нотка на ирония.

— Зная, че е страшно и ви предупреждавам, че ще станете свидетели на страховити неща. Но само ме слушайте и всичко ще бъде наред — посъветва ни Отец Кирил, сетне извади кръста си с думите: — Сега извадете и вие кръстовете и ги дръжте така, както аз го правя.

Той вдигна кръста недалеч от лицето си, горе-долу на височината на главата. Ние направихме същото.

После извади шишето със светена вода и пръсна малко в кочината. Чу се съскане! Отново рев! Блъскане!

— Кой си ти? Какво искаш от хората?

... дуууууум... дуууууум... дуууууум... — нещо невидимо заблъска по дъските на кочините.

— О, изчадие на Ада, о, проклетий демоне, напусни това място! Гдег, бдаб, хтерес хтуес...

... дуууууум... — силата удари по гредите на покрива. Още един рев продъни околността.

— ... остави това семейство на мира... мъртвите са мъртви и трябва да се преселят в мъртвия свят... Осуд ухталиган хшег... Гний в

пъкъла! Гний в пъкъла!

... дууууууум... — чух тряскане на дъски. Стон, наподобяващ клане на животно, но много по-мощен!

— ... напусни земята, напусни света на живите, Отиди в Ада, там, откъдето идваш... овадира урдоваз офралиган хшег...

Последва канонада от удари по стените на кочината. Отново се възнесоха сатанинските резове — същите, които така дълбоко се набиваха в мозъка ми. Невидимият враг беше разярен.

— Виж Кръста Божий! Този кръст ни защитава нас и всички живи от злонамерените духове и ти не можеш да ни сториш нищо! Азук бдаб, асибанам хтуес!

... трясссс... — дясната стена на кочината се разруши. Дъските се отделиха от земята и започнаха да се въртят в кръг.

— Бог е с нас. Бог е в сърцата ни и ни предпазва. Аз, от името на Господ Бог, свещеният наш Учител, ти заповядвам: ВЪРНИ СЕ ТАМ, ОТКЪДЕТО СИ ДОШЪЛ!

... трясссс... — лявата стена на кочината също подаде... трясссс... — предната стена и вратата също. Всичко започна да лети във въздуха с хаотични движения.

Греди, летви, гвоздеи се премятаха, блъскаха, чупеха...

Една дъска мина на милиметри от главата ми, друга удари Отец Кирил, а трета майка „облиза“ майка по главата. Две големи греди прелетяха високо над нас. — Сприииии! — всичко хвърчеше и се трошеше. Някаква тънка летва ме тресна по корема. Аз се наведох, опитвайки да си поема дъх.

— Сприииии! — дебела и тежка греда удари татко.

— Сприии! Сприии! Сприии! — свещеникът бе насочил кръста към бушуващия ураган.

Изведнъж всичко спря. Реещите се във въздуха греди и летви се стовариха на земята. Ние бяхме приклепнали, държейки се за ударените места. Със свободните ръце бяхме хванали кръстовете.

— Време е за пауза. По-опасно е, отколкото очаквах.

— Ти го накара да спре?! — извика татко, мъчейки се да преодолее болката.

— Така е, но щом е спрял, нищо не мога да направя. Ако искаме да го прогоним, ще трябва да го предизвикаме отново — задъхано отвърна екзорсистът.

— И все пак, може ли да се разбере откъде идва този демон?

— Ако той пожелае, ще научите. Навярно някой осквернен дух не е намерил покой. Но не зная чий. Не зная и дали е човешки, прекалено е див и необуздан. За пръв път попадам на такъв звяр. Само нека мръднем малко по-назад, че тук е доста опасно.

Отдръпнахме се и насядахме на земята. Сега вече виждахме щетите, които нещото бе направило. Кочината беше цялата потрошена, а частите от нея бяха разпръснати по цялата околност.

Майка отиде до вкъщи и след малко се върна с цял плик филии с лютеница и салам.

— Това е за подкрепа — каза тя.

Хапнахме малко, колкото да се подсилим, и се приготвихме.

— Да започваме — решително обяви Отец Кирил. Той взе светената вода, приближи се до кочината и напръска почернялата кръв по пода. Тя започна да кипи и да съска. В този миг нещо блъсна свещеника и той отскочи назад, като се блъсна в нас. Отпред се чу пронизителен рев. След това всички животни в двора завиха с монотонен и протяжен вой...

В това време външната врата се отвори и влязоха някои от съседите — Ачо Торлака, баба Дорка, дядо Стефан, Вита Манова и кметът. Когато приближиха, Ачо се провикна:

— К'во става тук, мама му... — и млъкна като видя екзорсиста, нас, с кръстовете, и невидимия звяр, който местеше гредите и дъските. През това време отец Кирил беше насочил кръста си срещу надигация се ураган и говореше нещо неразбираемо. Пукот! Рев! Чу се силен дрезгав звук, подобен на грачене! Съседите стояха на място, със зяпнали усти.

Отец Кирил изреждаше страховитите слова, които ми приличаха на заклинания. Кипящата черна кръв по пода сега започна да се видоизменя — ставаше хем течна, хем на някакви бучки, хем приличаше на гъста каша.

... дууууум... дууууум... — нещото биеше по стените и на другата кочина. Те се пукаха от силните ударни вълни. Дъските по пода започнаха да се надигат. Невидимият полтъргайт удряше и керемидите и гредите на навеса, който покриваше кочините. Ревът му беше неопишуемо силен и зловещ. Чувах, че Отеца изрича думите:

— ... асуматх агут, росипгон птолу... доброто ще победи злото, Бог ще победи сатаната...

... дууууум... дууууум...

Страховит сатанински рев, грачене, нещо като човешки говор. Между тях се извисяваха цвилене на кобила, грухтене на свиня, кудкудякане на кокошки.

Подът на кочината се надигна и се разцепи по средата, сякаш имаше нещо живо под него. Огромна земна маса изригна, удари се в керемидения покрив и рикошира. Едно камъче ме чукна по главата, пръст влезе в очите ми. Аз паднах на земята и закрих лицето си. Положението беше абсолютно неконтролируемо. До мен долиташе вика на екзорсиста:

— Сприиии! Сприиии! Сприиии!

Всичко беше утихнало. Чичо беше при мен и ми помагаше да стана. Забелязах, че и татко е намираще на земята и се държеше за дясната ръка, а майка се беше надвесила над него. Иво и леля бяха един до друг и се подкрепяха взаимно, успокоявани от Отец Кирил, който от своя страна се бе хванал за корема. Погледнах назад — бяха дошли още хора и ни наблюдаваха изумени, без да смеят да се приближат. Майка и леля отидоха при тях и им заобясняваха нещо. Свещеникът се приближи до мен, потупа ме по гърба и рече:

— Ти си много смело момче. Само трябва да издържиш. Всички трябва да издържи. Още малко. Приклецили сме го, но е много агресивен. Когато започнем пак, ще стоим още по-далеч.

После спомена същото и на останалите.

Идваха още и още хора. Баба Дорка, която беше сред тях, ме извика и ме попита дали сме добре:

— Страх ни е, няма какво да те лъжа, бабо Дорке. Виж какво ни се случва.

Тя се разплака и занарежда:

— Ех, как може да се случи такова проклятие на толкова добро семейство. Що не казахте по-рано бе, хора? Дано всичко мине добре. Спокойно, сине, попът си знае работата. Ще оправи нещата.

— Всичко ще бъде наред, вярваме го, бабо Дорке — изрекох аз пред любопитните и уплашени погледи на събралата се тълпа, въпреки че целия треперех.

— Росене, идвай — извика Иво. Вече се бяха наредили пред руините на кочината.

— Малко по-далече, нали ви казах! — чух да вика екзорсистът. — Може да стане опасно. Вземете по една врата или някаква метална платформа, за да се защитите!

Ритуалът започна. Този път Свещеникът започна с молитвата „Отче наш...“. Ние затаихме дъх в трескаво очакване. След това той продължи:

— Кой си ти? Какво си ти? Дай ни знак! Можем да ти помогнем, ако ни дадеш възможност да го направим! Можем да ти помогнем да намериш покой...

... — дууууууум... дууууууум... дууууууум...

— Ти си мъртъв. Ти трябва да оставиш света на живите и да се пренесеш в света на мъртвите. Остави живите на мира... Вбефур огут кресин икрер...

Изригна земна маса. Разнесе се нетърпимо зловоние. Дяволският рев отново раздра околността. Чува се цвиленето на кобила, грухтенето на свиня, мякането на кози. Керемидите започнаха да се трошат, външната тоалетна се разклати. Части от греди и дъски излетяха напосоки, удряйки се в стените на кошарите. Полтъргаистът вилнееше със страшна сила. Бях взел изхвърлена врата от стар скрин, която ми осигуряваше някаква защита, но не знаех до кога ще издържи този щит.

— ... доброто ще победи злото, слънцето ще победи мрака...

... дуууууууууммм...

Мощен взрив разтърси двора! На покрива беше зейнала огромна дупка. Отломки от керемиди и парчета от дъски забиха по керемидите на навеса. Лумна огън! Кипящата кръв започна да се изпарява, наподобявайки тъмна димна завеса. Черните пари придобиваха някакъв мрачен и зловещ образ.

— Гдег, бдаб, хтерес хтуес! Върви си, чедо на дявола, махни се от нас, о, проклетий демоне!...

... дуууууууууммм... — още един взрив! Половината покрив на малкото дворче бе отнесен, а външната тоалетна бе съборена.

— Пазете сеее! — извика някой. В този миг части от покрива се посипаха пред нас.

Злото вилнееше безкомпромисно. Камъни, керемиди, летви, дъски играеха в зловец спектакъл на ужаса, а огънят се разстилаше като вулканична лава по пода на разрушените кочини. От изпаренията на кръвта във въздуха постепенно се образуваше нещо с неясни очертания. Тази оформяща се пара се смеси с дима от огъня, в резултат на което се появи нещо страховито — огромно сиво-черно асиметрично ЛИЦЕ, две тъмни очи с неправилни форми, черна крива елипса на мястото на устата. Приличаше на някои от чудовищата от филмите на ужасите — не можах да го сравня с нищо реално на този свят. Сатанинският рев идваше от уродливата му уста, която сякаш бе вход към ада. Аз крещях от стрес, страх и ужас.

... дуууууууммммм... дууууууууммммм... дууууууууммммм...

Канонада от взривове! Входът и стените на третата кошара бяха отнесени, две от четирите подпорни греди на навеса също. Стената на дърварника зад втората кошара беше паднала. Огънят гореше със заплашителни размери. Зад мен идваха уплашените писъци и неимоверната паника на събралите се жители на селото. Огромното лице на ужаса бавно се издигаше и ревеше зверски, като заклан лъв, като изригваща лава. Смрадта стана непоносима, миришеше на мърша, на земя, на смърт.

... дууууууууммммм... — целият покрив на навеса литна във въздуха като изстрелващ се спътник.

— Пазете се! Бягайте! — викаше някой. Аз поставих вратата на скрина над главата си и отстъпих назад. Части от покрива паднаха отгоре.

— ... напусни, иди си, изчадие адово... гдехум ухат бурет агун... — чувах свещеника, който бе вдигнал с една ръка хранилката на кокошките и отстъпваше назад.

— Бягайте през вратата! Тук е страшно!

— Всички назад! Бързо!

Какофонията беше ужасна. Взрив след взрив отекваха като бомбени снаряди. Ужасяваща смрад се носеше над главите ни като смъртоносна радиация. Дяволски звуци кънтяха, все едно бяха издавани от многочислена орда от варварски сатанински твари. Сякаш самият сатана беше слязъл на земята и ни приветстваше към свещена война между доброто и злото. Огънят вече се издигаше над кошарите, някъде нависоко в дима виждах зловещия образ, от който се разнасяше

постоянно отдалечаващия се злокобен рев. Около него се рееха искри и пукотевици, наподобяващи светкавици и гръмотевици. Една искра удари втория етаж на кошарата и сеното се запали за част от секундата. Друга разтресе някое от дърветата в градината и го разцепи. Автомобилът избухна със страхотен гръм, отнасяйки дървения гараж и северната стена на третата кошара.

Аз побягнах заедно с другите към вратата за вътрешния двор, която беше задръстена от хора. Явно много жители на селото са дошли да видят какво става, но сега всеки се спасяваше както може. Имаше и такива, които стояха като парализирани, гледайки объркано и невярващо към зрелището и несъзнателно пречеха на движението. Отгоре падаха всякакви предмети, нещо беше ударило една баба и я беше повалило. Двама я влачеха към вратата на двора, отдалечавайки я от събитията.

Торнадо бушуваше безкомпромисно, вулкан хвърляше горяща лава в задименото небе, земетресение тръскаше със своя тревожен дяволски ритъм всичко около нас, пожар лумтеше бясно, осветявайки с игрива оранжево-жълта светлина обвитата в злокобна поквара къща. Горящи греди се мятаха и въртяха като обезумели в някакъв лудешки танц, огромни камъни изригнаха от земята, носещи със себе си земна пръст. Двете кошари горяха с див, бесен огън. Високо над всичко, призрачно лице, обвито със светец ореол от искри, ревеше диво и зловещо, с неистов вой. Дворът се бе превърнал в истинска арена на ужасите.

Когато влетях в тясната врата и стъпих по плочите на вътрешния двор, се втурнах заедно с всички навън. Сега забелязах, че се бе стъмнило, което означаваше, че ритуалът бе продължил близо пет часа. После излязох от двора на къщата и побягнах към площада. Видях, че пред мен бягаше Иво, размахвайки ръце напосоки, обзет от лудешка паника. Всички тичахме към спасението, отмалели и отпаднали заради кошмарните преживявания.

Някъде чух гласа на майка:

— Росенееее, Ивоооо, къде стеееее?

— Тук сме, майкоооо! — извиках, като в същото време се обърнах видях майка и татко някъде назад. Магнах с ръце, осветен от светлината на бушувания пожар.

Тичахме към площада. Задъхани, отмалели и изморени, ние нямахме сили да говорим. Отстрани Отец Кирил крещеше:

— Духът е изгонен, може да се приберете спокойно!

Но нито аз, нито майка, татко и брат ми имахме намерение да се връщаме. Леля и чичо ни настигнаха и закрачиха редом с нас. Отпред бягаха много други хора, зад нас също, сякаш цялото село бе дошло да наблюдава варварското представление. Някъде се чу познатото цвилене на кобила, ревът на свинята и квиченето на прасенцата. Наоколо кокошки изкудкудаха. Навярно някой добър човек бе решил да пусне нашите животни на свобода, вместо да останат в плен на онова прокълнато място.

Спряхме на площада зад църквата. Бяхме само семейството ми, чичо, леля, екзорсистът, баба Дорка и още трима човека — навярно останалите се бяха запътили към домовете си. Седнахме задъхани и изтощени. Баба Дорка се приближи до нас и ни нареди:

— Тази вечер ще спите при мен.

Татко и отвърна:

— Благодаря ти!

Когато се успокоихме, се разплатихме с Оцеца и му благодарихме за риска, който пое да ни спаси от врага. Той ни отговори, че за него това е човешки дълг и обича да помага на хората в трудни моменти. Накрая го попитахме:

— На какво може да се дължи това?

— Вероятно е следствие от зловещо събитие, станало се в миналото. В много случаи това е причината духовете да не отиват там, където им е мястото и да се появяват през определени периоди да напомнят за себе си.

— Какво може да е това нещо? Вероятно сте разбрал, докато извършвахте ритуала.

— Вие казахте, че в миналото се е случило нещо, което е свързано със свиня. Може би точно това е предизвикало този коварен демон. ДНЕС НЕ ОБЩУВАХ С ЧОВЕШКИ ДУХ! Човешкият дух е разумен и покорен, с него мога да се разбера много по-лесно.

— Има ли с какво да се прибереш, Отче? Ако нямаш, ела у нас. Има много легла — предложи услугите си гостоприемната баба Дорка.

— Благодаря, но съм с кола. Паркирах я ето там, пред площада. За всеки случай.

Нощта прекарахме у баба Дорка. Аз спях дълбоко и непробудно. Сутринта събрахме джобните си пари и се приготвихме за път. На отиване към спирката на автобуса погледнахме отново към двора на къщата ни. Зловещите руини от кошарите стърчаха като черни надгробни паметници. Сетих се, че през нощта, когато се мъчех да заспя върху удобното старо легло, в просъница чух да вие пожарна. Вероятно някой се е обадил на пожарникарите да дойдат и да загасят пожара.

В мрачната и дъждовна утрин, когато се качихме на ръждивия автобус за Белоградчик, ние си дадохме дума, че повече НИКОГА няма да стъпим тук.

IV

Около месец след това ни се обади кметът, за да ни каже, че е по работа в Белоградчик, и поиска да се видим. Ние го поканихме у нас. Той носеше един брой на „Крабовско лято“ от осми май, двадесет и четвърта година, намерен при почистване под един от шкафове на архива. В него имаше следната статия:

„Вчера жителите на селото поискаха да линчуват фамилия Недкови. Много хора се бяха събрали пред дома им с мотики, лопати, кирки, като викаха «Фамилия Недкови далече от селото!». След около час дошла гражданска отбрана и разпръснала тълпата. Пред дома им е поставен дежурен часовой да ги пази. Причината за тези изблици е, че фамилия Недкови е виновна за «странните дни», които сполетяха селото“.

Но колкото и да е показателна, статията не описваше конкретно какво се е случило през време на „странните дни“ — въпреки че тук определено ставаше дума за опит за линчуване. Ситуацията около тази загадка се заплиташе още повече и повече, вместо да се отпушва.

Макар и много далеч от това село, аз продължавах да мисля и да разсъждавам по необяснимите събития, които така дълбоко бяха проявили съзнанието ми, че никога, до края на живота си, нямаше да се отърва от тях. Фактите бяха налице, просто нещо ЛИПСВАШЕ, което да ги свърже в определена теория. Ето какви бяха те.

През хиляда деветстотин двадесет и трета някой от нашата фамилия е направил нещо зашеметяващо, нещо потресаващо и пагубно за жителите на Крабово, което по някакъв начин било свързано със свиня. Цялото село е изпаднало в паника, в страх и стрес. Това навярно е причината баба Таня да получи сърдечен удар. Това навярно е причината за опита за линчуване на фамилията. Заради този случай половината жители на Крабово продали свинете си. И абсолютно никой не иска да споменава за това, все едно хората са се опитали да го изтрият от спомените си. И най-вероятно заради станалото са затворили църквата за две години.

Но някак не се връзваше. Прадядо ми Недко е бил архитект, бил е уважаван от цялото село до смъртта си. Много пъти хората в Крабово са ми говорили с носталгия за неговите големи дела. Дядо Асен, който тогава е бил на четиринадесет години, се славел като миролюбив човек, работел в администрацията и отново бил уважаван от всеки. Иван и Петър, въпреки че тогава са били малки деца и едва ли са имали вина за събитията, също били на почит и уважение сред съселяните си. Най-интересното е, че винаги сме имали свине, но не помня някой да е казвал нещо особено за тях.

Остава непознатият? Кой е той и каква е била ролята му във фамилията и в цялата тази бъркотия? Защо му отдават такава чест, а после се губи безследно през четиридесетте и никой не си спомня нищо за него, все едно не е съществувал. Защо снимките му са скрити дълбоко в заключенния шкаф с изгубения ключ? Явно не са искали никой да ги види. И все пак, много лесно биха могли да ги изгорят, но по една или друга причина са ги запазили.

И още, какво са направили с броевете на „Крабовско лято“ през август, двадесет и трета. Защо липсват в архива? Какво ли е било написано в тях? Дали е ставало дума за свръхестествено явление или за някаква злокобна, смразяваща кръвта тайна?

Ровех се отново и отново в миналото, търсех в градската библиотека всичко, издавано през онези лета, търсих за причини, които могат да доведат до подобни инциденти, търсих данни за изчезнали и починали хора през четиридесетте, ходих до полицията със снимките на непознатия да проверя кой е той, допитах се дори до врачки и гадателки. Но нищо! НЕ ОТКРИХ АБСОЛЮТНО НИЩО! Сякаш нещо ми пречееше, спираше или отклоняваше от верния път.

V

И така, уважаеми читатели, загадката остана нерешена. Именно затова съм отново в Крабово, в центъра на всички загадъчни и страховити събития, за да търся нещо, някаква улика, която да ме доведе до истината. Ето ме в малкото дворче и пристъпвам към това, което е останало от кочините.

Вече не усещах онази призрачна и злокобна атмосфера, защото всичко наоколо символизираше разрухата. Започнах да местя най-напред големите греди, а после камъните, керемидите и изгорелите летви и греди. Ръцете ми се покриха със сажди, но аз не се отказвах. След малко се разкриха дъските на пода. Махнах няколко летви, вероятно останки от стените на някоя от кочините и видях, че на пода, покрит с камъни и пръст, под един черен куп от изгоряла дървесина, се е показал ПРЕДМЕТ! Беше нетипичен за опустошената околност! Този предмет или си е бил тук, или е поставен от някой след взрива — не можех да преценя коя от тези две теории е правилната — макар че първата ми изглеждаше по-вероятна. Протегнах ръка и го докоснах — беше плат. Опитах се да го издърпам, но някакви керемиди го бяха притиснали. Поместих ги и го извадих, след това го почистих от прахта и саждите.

Беше ГОБЛЕН с изображение на СВИНЯ!

Това беше същият гоблен от семейната снимка с непознатия в заключения албум!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.